REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U PAZINU
52000 PAZIN, Držićevka 1

P-288/2024-65

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Pazinu, po sucu toga suda Ivanu Dujiću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice REPUBLIKE HRVATSKE, OIB: 52634238587, koju zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Puli – Pola, Pula, Rovinjska ul. 2, protiv tuženika GRAD PULA – POLA, Pula, Forum 1, OIB: 79517841355, radi utvrđenja prava vlasništva, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 23. rujna 2026., na dan objave 2. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:
„Utvrđuje se da je tužiteljica Republika Hrvatska vlasnica k.č.br. 5160/49, šuma, površine 7243 m2, zk. ul. broj 16277, k.o. Pula te je tuženik dužan trpjeti brisanje prava vlasništva s imena tuženika uz istovremenu uknjižbu prava vlasništva tužiteljice Republike Hrvatske na nekretnini.“.

Obrazloženje

1. U tužbi od 29. listopada 2024. tužiteljica je navela da je, sukladno čl. 186. a st. 8. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP), tuženiku podnijela zahtjev za mirno rješenje spora od 15. ožujka 2024. Tuženik se na zahtjev za mirno rješenje spora očitovao dopisom od 23. rujna 2024. te dopisom od 7. listopada 2024. kojim je osporio zahtjev tužiteljice. U zemljišnim knjigama Općinskog suda u Puli-Pola, Zemljišnoknjižni odjel Pula-Pola nekretnina označena kao k.č.br. 5160/49, šuma, površine 7243 m2, zk. ul. broj 16277, k.o. Pula upisana je kao vlasništvo tuženika. Uvidom u povijesni zemljišnoknjižni izvadak i u povijesni posjedovni list utvrđeno je slijedeće:
- cijepanjem 1987. godine od k.č.br. 5160/1, šuma, površine 87664 m2, k.o. Pula nastala je k.č.br. 5160/49, pašnjak, površine 7853 m2, k.o. Pula (upisana u z.k.ul. 5373 k.o. Pula) te je u zemljišne knjige upisana kao društveno vlasništvo- korisnik je Općina Pula,
- 1994. godine je ispravljena kultura k.č.br. 5160/49, k.o. Pula na šuma, pašnjak, konoba, dvorište s 7853 m2,
- predmetna nekretnina je 1997. godine cijepana na k.č.br. 5160/49, dvorište, šuma, s 7849 m2, i k.č.br. 5160/68, dio konobe s 4 m2,
- 1999. godine k.č.br. 5160/49, dvorište, šuma sa 7849 m2, prepisuje se u z.k.ul. 11261 k.o. Pula, i dalje kao društveno vlasništvo,
- 2000. godine k.č.br. 5160/49 se cijepa na k.č.br. 5160/49, dvorište, kuća s 7796 m2, i k.č. br. 5160/78, dvorište s 53 m2,

- 2001. godine k.č.br. 5160/49 se cijepa na k.č. br. 5160/49, šuma, dvorište s 7724 m2, i k.č.bt. 5160/80, dvorište s 72 m2,
- 2001. godine k.č.br. 5160/49, šuma, dvorište s 7724 m2, se prepisuje u z.k.ul. 9900,
- 2004. godine k.č.br. 5160/49, šuma, dvorište s 7724 m2, se prepisuje u z.k.ul. 12596
- 2007. godine k.č.br. 5160/49 se cijepa na k.č. br. 5160/49, šuma, dvorište s 7243 m2, i k.č.br. 5160/83, pašnjak, dvorište s 481 m2.

Uvidom u GEO portal predmetna nekretnina u naravi većim dijelom predstavlja šumu, a manjim dijelom zelenu površinu. Iz uvjerenja Hrvatskih šuma d.o.o. od 29. studenoga 2023., klasa: BU/23-01/1668 proizlazi da se k.č.br. 5160/49 k.o. Pula na dan 16. listopada 1990. nije nalazila u šumskogospodarskoj osnovi. Predmetna nekretnina se nalazi u šumskogospodarskoj osnovi od 2009. godine kada je po prvi put obuhvaćena Programom gospodarenja šumama i šumskim zemljištima u vlasništvu Republike Hrvatske, u Gospodarskoj jedinici "Magran – Cuf" koje je važio u razdoblju 2009-2018., i to u odjelu/odsjeku 124 d s opisom "sjemenjača alepskog bora, starosti 60 godina".

Iz Uvjerenja Ureda državne uprave u Istarskoj županiji, Službe za prostorno uređenje, zaštitu okoliša, graditeljstvo i imovinskopravne poslove, Odsjek za prostorno uređenje, klasa: 350-01/07-01/92 od 6. veljače 2007., proizlazi da se navedena nekretnina na dan 16. listopada 1990. i 23. srpnja 1991. nalazila unutar granica građevinskog područja Grada Pule. Predmetna nekretnina je u režimu društvenog vlasništva bila uknjižena kao društveno vlasništvo s pravom korištenja Općine Pula. Kao vlasništvo protustranke je uknjižena rješenjem Općinskog suda u Puli-Pola broj Z-3054/07 od 1. ožujka 2007. temeljem uvjerenja Ureda Državne uprave u Istarskoj županiji - Služba za prostorno uređenje, zaštitu okoliša, graditeljstvo i imovinsko pravne poslove - Odsjek za prostorno uređenje klasa: 350-01/07-01/92 od 06. veljače 2007., ovjerene Suglasnosti Općine Barban, Općine Fažana, Općine Ližnjan, Općine Marčana, Općine Svetvinčenat, Grad Vodnjan i Grad Pula za provedbu kroz zemljišne knjige od 12. veljače 2007., klasa: 947-03/07- 01/20, čl. 360. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (NN 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 146/06) i Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi (NN 33/01). Iz navedenoga proizlazi da je matična nekretnina k.č.br. 5160/1, k.o. Pula, dolazila upisana s kulturom šuma, da bi cijepanjem 1987. godine nastala k.č.br. 5160/49, k.o. Pula s površinom 7853 m2 koja je tada upisana s kulturom pašnjak. Nadalje, 1994. godine ispravljena je kultura predmetne nekretnine na šuma, pašnjak, konoba i dvorište s 7853 m2. Daljnjim cijepanjem k.č.br. 5160/49, k.o. Pula ista uvijek dolazi upisana s kulturom šuma, sve do ovdje predmetne k.č.br. 5160/49, k.o. Pula s 7243 m2. Također, Iz povijesti promjena u katastru proizlazi da je matična nekretnina k.č.br. 5160/1, k.o. Pula dolazila upisana kao šuma s površinom od 87664 m2. Nadalje, je iz uvida u GEO portal vidljivo da se radi o nekretnini koja u naravi većim dijelom predstavlja šumu, a manjim dijelom zelenu površinu te se ujedno radi o stablima starosti preko 75 godina, a s obzirom da je pošumljavanje tog pulskog područja obavljano 1947. godine u omladinskim radnim akcijama, a iz potvrda Hrvatskih šuma d.o.o. proizlazi da je 2009. k.č.br. 5160/49, k.o. Pula ušla u šumskogospodarsku osnovu kao šuma sjemenjača alepskog bora, tada starosti 60 godina. Iz navedenoga proizlazi da je nekretnina k.č.br. 5160/49, k.o. Pula predstavljala šumu od svog osnivanja, a s obzirom na izvršeno pošumljavanje 1947. godine kao i činjenicu da je 2009. godine ušla u šumskogospodarsku osnovu kao šuma starosti 60 godina te je konačno i 1994. ispravljena kultura na šuma, pašnjak, konoba, dvorište s 7853 m2 te danas dolazi upisana s kulturom šuma, a isto je vidljivo u na GEO portalu. Tako je nekretnina k.č.br. 5160/49, k.o. Pula u naravi činila šumu i na dan stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o šumama („Narodne novine“ broj 41/90, dalje: ZIDZŠ) dana 16. listopada 1990. Kako je predmetna nekretnina u vrijeme stupanja na snagu ZIDZŠ bila šuma, to je tužiteljica vlasnica

predmetne nekretnine temeljem ZIDZŠ, te je stoga neosnovan i nezakonit upis vlasništva tuženika. Naime, tuženik nije mogao steći pravo vlasništva temeljem Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi koji je stupio na snagu 1992. godine s obzirom na to da je tužiteljica ranije stekla pravo vlasništva temeljem ZIDZŠ, odnosno 16. listopada 1990. Osim toga, zakonima o prostornom planiranju i uređenju prostora te prostornim planovima nije moguće mijenjati vlasnički status nekretnina – šuma, jer tim zakonima i prostornim planovima regulira se planiranje i uređenje prostora, zaštite čovjekove okoline, a na temelju tih zakona se ne može steći vlasništvo nad nekretninama koje su šume i šumsko zemljište. Također je irelevantno da li se šuma određena prema kulturi nalazi unutar ili izvan zone građevinskog zemljišta, jer kriterij za utvrđivanje vlasništva je kultura nekretnine na dan stupanja na snagu ZIDZŠ, a iz gornjih dokaza je razvidno da je ista bila po kulturi šuma i na dan stupanja na snagu ZIDZŠ bila obrasla alepskim borom, kao što je i sada. Dakle, tužiteljica je ispunila oba uvjeta za stjecanje prava vlasništva nad šumama i šumskim zemljištem, a to je da se ne radi o šumama i šumskim površinama koje su na dan 16. listopada 1990. bile u privatnom vlasništvu, jer je predmetna nekretnina bila uknjižena kao društveno vlasništvo na dan stupanja na snagu ZIDZŠ, te je po načinu korištenja, odnosno kulturi šuma, odnosno šumsko zemljište površine veće od 10 ari. Tužiteljica predlaže da sud nakon provedenog postupka u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev i donese slijedeću presudu:
„Utvrđuje se da je tužiteljica Republika Hrvatska vlasnica k.č.br. 5160/49, šuma, površine 7243 m2, zk. ul. broj 16277, k.o. Pula te je tuženik dužan trpjeti brisanje prava vlasništva s imena tuženika uz istovremenu uknjižbu prava vlasništva tužiteljice Republike Hrvatske na nekretnini.“.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Ističe da je iz očitovanja Hrvatskih šuma d.o.o. Klasa: BU/23-01/1668, Ur.broj:14-00-08/01-23-02 od 29. studenog 2023. razvidno da se predmetna nekretnina nije nalazila u šumskogospodarskoj osnovi odnosno da nije bila obuhvaćena programima gospodarenja šumama i šumskim zemljištem u vlasništvu RH na dan 16. listopada 1990. godine kao dan stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o šumama („Narodne novine“ br. 41/90 – dalje: ZID ZŠ), tako da se u ovoj pravnoj stvari ne radi o šumi i šumskom zemljištu u vlasništvu Republike Hrvatske u smislu ZID ZŠ i pravnog stajališta iz odluka Vrhovnog suda RH koje su dostavljene uz tužbu. Stoga, u odnosu na spornu nekretninu nije moguće primijeniti čl.388. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima odnosno čl.6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona šumama pa iste nisu temeljem zakona postale vlasništvo Republike Hrvatske kako to pogrešno tvrdi tužiteljica. Tuženik ističe da u šumskogospodarskoj osnovi smiju biti samo nekretnine u vlasništvu RH, a što međutim nije slučaj s predmetnom nekretninom. Nastavno, iz dostavljenih dokaza jasno proizlazi da su se sporna nekretnina na dan stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o šumama dana 16. listopada 1990. godine nalazila unutar granica građevinskog područja pa se stoga radi o građevinskom zemljištu, a upis oznake zemljišta (kulture) ne određuje pravni status zemljišta. Dakle, sporno zemljište je bilo građevinsko u vrijeme stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona šumama („Narodne novine“ br. 41/90) na koji se tužitelj poziva i koji je stupio na snagu 16. listopada 1990. godine, te je takvo i danas, a pogrešno je pozivanje tužitelja u historijatu tužbe na oznaku kulture sporne nekretnine, obzirom da je Zakon o šumama uredio pretvorbu samo šuma i šumskog zemljišta, ali ne i pretvorbu građevinskog zemljišta u društvenom vlasništvu, a na građevinsko zemljište se ne mogu primijeniti propisi koji uređuju šumsko zemljište. Predmetna nekretnina ni danas nije šuma, a ranije se radilo

o pašnjaku što je vidljivo na digitalnom ortofoto snimku iz 1968. godine. Na predmetnoj nekretnini izgrađen je i objekt. Uvidom u GUP Grada Pula-Pola vidljivo je da je nekretnini k.č. 5160/49 k.o. Pula određena prostorno planska namjena kao javno zelena površina (JZ). Članak 59. st.1. Zakona o komunalnom gospodarstvu (N.N. br. 68/18, 110/18 i 32/20), (u nastavku teksta: Zakon) propisuje da su javno zelene površine dio komunalne infrastrukture. Članak 60. st. 3. Zakona definira Javne zelene površine kao parkove, drvorede, živice, cvjetnjake, travnjake, skupine ili pojedinačna stabla, dječja igrališta s pripadajućom opremom, javni športski i rekreacijski prostori, zelene površine uz ceste i ulice, što nekretnina k.č. 5160/49 k.o. Pula po načinu uporabe upravo i predstavlja. Iz navedenog razvidno je da nekretnina k.č. 5160/49 k.o. Pula predstavlja dio javne komunalne infrastrukture Grada Pula-Pola, a temeljem čl. 61. st. 1. Zakona je javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave odnosno tuženika, a nije i ne može biti vlasništvo tužiteljice. Članak 62. Zakona propisuje da Odluku o proglašenju komunalne infrastrukture javnim dobrom u općoj uporabi donosi predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave. Nastavno, tužitelj je sudjelovao u zemljišnoknjižnom postupku Općinskog suda u Puli posl.br. Z-3054/07 u kojem je uknjiženo vlasništvo u korist Grada Pule, a rješenje kojim je dopuštena uknjižba nije osporavao te stoga nije ovlašten ovom tužbom zahtijevati upis brisanja prava vlasništva tuženika i uknjižbu prava vlasništva u svoju korist. Da li neko zemljište predstavlja šumu odnosno šumsko zemljište oboriva je predmnijeva te je dopušteno dokazivati suprotno. Takvo pravno stajalište je izraženo u pravomoćnoj presudi Trgovačkog suda u Pazinu posl.br. P-276/16 od dana 24. veljače 2020. koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. Pž-2029/2020 od dana 15. prosinca 2021. u kojoj je drugostupanjski sud izrazio stajalište da činjenica da je nekretnina upisana u zemljišnim knjigama kao šuma, kao i činjenica da je ista obuhvaćena novim Programom gospodarenja šumama i šumskim zemljištima u vlasništvu Republike Hrvatske, nije od odlučnog značenja, budući da je utvrđeno da se radi o izgrađenom građevinskom zemljištu. Dakle, budući da se predmetna nekretnina nije nalazila u šumskogospodarskoj osnovi, niti je bila obuhvaćena programima gospodarenja šumama i šumskim zemljištem u vlasništvu RH na dan stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o šumama dana 16. listopada 1990. godine, odnosno nalazila se unutar granica građevinskog područja te se radi o izgrađenom građevinskom zemljištu razvidno je da je tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan.

3. Izvedeni su dokazi uvidom u isprave u spisu predmeta, izvršen je uviđaj na licu mjesta te je provedeno mjernično i građevinsko vještačenje.

4. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

5. Nakon zaključenja prethodnog postupka (zaključen 26. ožujka 2025.), na ročištu za glavnu raspravu od 15. travnja 2026., tužiteljica je navela da je u spis predmeta 16. ožujka 2026. dostavila zahtjev za mirno rješenje spora u kojem ističe i osnovu stjecanja predmetne nekretnine po Zakonu o poljoprivrednom zemljištu te da taj osnov sada tužiteljica ističe u ovom postupku. Tuženik je naveo da se radi o izmjeni činjeničnog osnova tužbe te time o preinaci tužbe, a budući da je takva preinaka izvršena nakon zaključenja prethodnog postupka tuženik se istoj protivi.

Na ročištu za glavnu raspravu 2. lipnja 2025. tužiteljica je navela da, vezano uz dio predmetne nekretnine u površini od 574m2 koja prema vještaku šumarske struke predstavlja livadu/pašnjak, ističe i stjecanje prava vlasništva temeljem Zakona o poljoprivrednom zemljištu. Tuženik je naveo da ustraje kod protivljenja preinaci tužbe

izmjenom činjeničnog osnova tužbe, a budući da se u tužbi tužiteljica pozivala na to da predmetna nekretnina čini šumu koju da je stekla temeljem Zakona o šumama dok sada ističe da se radi o poljoprivrednom zemljištu te da je dio predmetne nekretnine stekla temeljem Zakona o poljoprivrednom zemljištu. Podredno, ističe da uopće ne radi o poljoprivrednom zemljištu te da nije niti predloženo poljoprivredno vještačenje.

Po ocjeni ovog suda na ročištu za glavnu raspravu od 15. travnja 2026. tužiteljica je promijenila činjenični osnov tužbe. Naime, odredbom čl. 191. st. 1. ZPP-a propisano je da preinaka tužbe jest promjena istovjetnosti zahtjeva, povećanje postojećeg ili isticanje drugog zahtjeva uz postojeći. Da bi se radilo o preinaci tužbe promjenom činjenične osnove potrebno je da se radi o takvoj promjeni navoda o pravno relevantnim činjenicama zbog koje se mijenja identitet izvorno iznesenog činjeničnog stanja. U ovom slučaju, kada je tužiteljica u tužbi je isticala da je predmetna nekretnina šuma/šumsko zemljište, a na ročištu za glavnu raspravu od 15. travnja 2026., tužiteljica je ističe i osnovu stjecanja predmetne nekretnine po Zakonu o poljoprivrednom zemljištu, što implicira tvrdnju da se radilo o poljoprivrednom zemljištu. Takvom promjenom činjenične osnove tužbeni je zahtjev kvalitativno izmijenjen, a tužba preinačena, premda je sam zahtjev ostao isti. U takvom slučaju riječ je o objektivnoj preinaci tužbe, koja je nakon zaključenja prethodnog postupka dopuštena samo iznimno, i to ako tužitelj bez svoje krivnje nije mogao preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka (čl. 190. st. 2. ZPP-a). U konkretnom slučaju tužiteljica nije navela da bez svoje krivnje nije mogla preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, niti je u tom pogledu isticala bilo kakve činjenice ili razloge (a što je bila njezina dužnost sukladno odredbi čl. 219. ZPP-a, kojom je propisano da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev). Po ocjeni ovog suda tužiteljica je svakako prije podnošenja tužbe (ili najkasnije do zaključenja prethodnog postupka) uvidom na licu mjesta, a osobito prethodnim izvansudskim vještačenjem (za koje je naknadu troškova mogla tražiti u parničnom postupku), mogla provjeriti je li se radilo o šumi ili poljoprivrednom zemljištu. Također, mogla je i u samoj tužbi navesti oba činjenična osnova (da se radi o šumi ili poljoprivrednom zemljištu) pa nakon provedenog vještačenja precizirati svoje činjenične navode (radi li se o šumi ili poljoprivrednom zemljištu). Budući da to nije učinila, ne radi se o situaciji iz čl. 190. st. 2. ZPP-a (kada tužitelj bez svoje krivnje nije mogao preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka). U konkretnom slučaju se tuženik usprotivio predmetnoj preinaci tužbe, no to nije ni relevantno, jer se u konkretnom slučaju se ne može primijeniti odredba čl. 190. st. 3. ZPP-a. Naime, iz sadržaja čl. 190. st. 2. ZPP-a jasno je da se odredba čl. 190. st. 3. ZPP-a odnosi na situacije kada je preinaka tužbe izvršena nakon dostave tužbe tuženiku, a prije zaključenja prethodnog postupka, a ne na konkretnu situaciju (iz čl. 190. st. 2. ZPP-a) kada je preinaka izvršena nakon zaključenja prethodnog postupka).

S obzirom na sve navedeno, temeljem čl. 190. st. 1. i 2. ZPP-a, ovosudnim rješenjem posl.br. P-288/2024-57 od 9. lipnja 2026. odlučeno je da se ne dopušta se preinaka tužbe izvršena na ročištu za glavnu raspravu od 15. travnja 2026.

Protiv tog rješenja stranke nisu izjavile žalbe te je isto postalo pravomoćno 10. srpnja 2026.

To se u ovom obrazloženju navodi iz razloga što je tužiteljica naknadno, u podnesku od 3. rujna 2026. navela da ona isticanjem nove pravne osnove nije postavila novi tužbeni zahtjev, već je „postojeći zahtjev uskladila i precizirala u skladu s rezultatima provedenog dokaznog postupka“.

Ovaj sud ukazuje da je taj stav tužiteljica mogla iznijeti u žalbi protiv rješenja posl.br. P-288/2024-57 od 9. lipnja 2026. (koji je odlučeno da se ne dopušta preinaka

tužbe izvršena na ročištu za glavnu raspravu od 15. travnja 2026.) što, međutim, nije učinila te je to rješenje postalo pravomoćno (sa svim učincima koji iz toga proizlaze).

I neovisno o pravomoćnosti predmetnog rješenja, ovaj sud i dalje ustraje pri stavu da je tužiteljica izmijenila činjeničnu osnovu tužbenog zahtjeva (prvo je tvrdila da se radi o šumi odnosno šumskom zemljištu, a zatim da se radi o poljoprivrednom zemljištu) čime je zahtjev kvalitativno izmijenjen, a tužba preinačena, premda je sam zahtjev ostao isti. U takvom slučaju riječ je o objektivnoj preinaci tužbe, koja je nakon zaključenja prethodnog postupka dopuštena samo iznimno, i to ako tužitelj bez svoje krivnje nije mogao preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka (čl. 190. st. 2. ZPP-a). Takav stav prihvatila je i sudska praksa. Isti je, primjerice, (u istovjetnoj situaciji) izražen u odlukama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. Pž-1683/2020-4 od 25. svibnja 2021. i posl.br. Pž-4429/2022-2 od 5. travnja 2023.

Zbog svega navedenog u ovom je postupku sud utvrđivao spornu činjenicu da li se radilo o šumi/šumskom zemljištu na dan stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o šumama dana 16. listopada 1990., a nije utvrđivao je li se radilo o poljoprivrednom zemljištu (na dan 23. srpnja 1991., danu stupanja na snagu Zakona o poljoprivrednom zemljištu).

6. Vještak šumarske struke u nalazu i mišljenju od 24. rujna 2025., iznio je mišljenje da je kč.br. 5160/49 k.o. Pula na dan 16. listopada 1990. predstavljala šumu i šumsko zemljište, a manjim dijelom je bila čistina. U nalazu je navedeno da se ta čistina nalazi u jugoistočnom dijelu predmetne čestice.

7. Na identifikaciju nekretnina izvršenu po mjerničnom vještaku Antoniju Labincu (nalaz str. 131-144 spisa) stranke nisu imale primjedbi te ju je sud u cijelosti prihvatio. Na temelju tog nalaza utvrđeno je da dio koji nije obrastao šumom već je u naravi pašnjak čini 528 m2 površine te nekretnine, dok u preostalom dijelu čini dvorište u površini od 46 m2, sveukupno 574 m2, a što je vidljivo iz geodetske situacije koja je sastavni dio nalaza (str. 135 spisa). U tom dijelu je taj nalaz sukladan pisanom nalazu vještaka šumarske struke da se na jugoistočnom dijelu predmetne čestice nalazi čistina (a ne drveće).

8. U usmenom nalazu i mišljenju na ročištu 15. travnja 2026. šumarski vještak je naveo: "K.č. 5160/49 k.o. Pula u najvećem dijelu obrasla je stablima alepskog bora starosti 70 i više godina. Iz načina sadnje kao i iz uređenja same površine vidljivo je da je predmetna nekretnina namijenjena za park, a ne za proizvodnju šumskih proizvoda. Parkovi su morali imati poznate kulture, pa u slučaju ako je u parku većim dijelom šumsko drveće i grmlje isti su se upisivali kao šuma i šumsko zemljište. Budući da predmetna površina ni po programu gospodarenja za gospodarsku jedinicu Magran – Cuf nije predviđena za iskorištavanje, pa niti za biološku obnovu šuma. Za istu smatram da je prema namjeni park. Prema Zakonu o šumama površine koje su po namjeni park ne smatraju se šumom i šumskim zemljištem. Dakle, predmetna nekretnina nije bila šuma ni šumsko zemljište na dan 16. listopada 1990.". Na upite vještak je odgovorio: da je imajući u vidu primjedbe tuženika, a i na temelju danas po njemu iznesenog na ročištu, izmijenio mišljenje koje je iznio u pisanom nalazu; da na dijelu predmetne k.č. koja nije obrasla šumom, površine 574m2 (prema nalazu mjerničnog vještaka) po njegovom mišljenju nije bilo panjeva te iz toga proizlazi da taj dio nije ni bio zasađen šumskim drvećem odnosno da bi predstavljalo livadu; da se parkovi ne vode u programu gospodarenja šumama i šumskim zemljištem već se za iste izrađuje posebni program upravljanja parkom; da smatra da je predmetna k.č. greškom uvrštena u sada

važeći program gospodarenja šumama jer po namjeni nije predviđena za iskorištavanje niti za biološku obnovu šuma već je po namjeni park.

9. Sud je nalaz i mišljenje šumarskog vještaka ocijenio objektivnim, potpunim te izrađenim u skladu s pravilima struke. Vještak je, po ocjeni suda, stručno, logično i argumentirao otklonio primjedbe na nalaz i mišljenje te dao sva tražena pojašnjenja. Stoga je sud njegov nalaz i mišljenje u cijelosti prihvatio.

Tužiteljica je osporavala dio nalaza u kojem vještak utvrđuje da predmetna nekretnina predstavlja park te je predložila novo vještačenje po drugom vještaku šumarske struke. Sud je taj prijedlog odbio.

Naime, treba naglasiti da već iz pisanih nalaza vještaka šumarske struke (od 24. rujna 2025.) te vještaka mjernične struke (nalaz str. 131-144 spisa) proizlazi da dio predmetne nekretnine nije bio obrastao šumom već je u naravi bio pašnjak i dvorište.

Imajući u vidu da iz uvjerenja Hrvatskih šuma d.o.o. od 29. studenoga 2023., klasa: BU/23-01/1668 proizlazi da se predmetna nekretnina na dan 16. listopada 1990. nije nalazila u šumskogospodarskoj osnovi te utvrđenje (koje proizlazi već iz pisanih nalaza mjeriničnog i šumarskog vještaka, a koje je šumarski vještak usmeno potvrdio navodima da na dijelu predmetne k.č. koja nije obrasla šumom, površine 574m2 nije bilo panjeva te da taj dio nije ni bio zasađen šumskim drvećem odnosno da predstavlja livadu) da ista (nedvojbeno u jednom dijelu) nije bila šuma, su je utvrdio da tužiteljica nije dokazala da je predmetna nekretnina na dan 16. listopada 1990. bila šuma ili šumsko zemljište. Teret dokaza te sporne činjenice je, sukladno čl. 219. ZPP-a, bio na tužiteljici. Naime, osnovom pravila o teretu dokazivanja, sadržanog u odredbi čl. 219. ZPP-a, svaka je strana u sporu dužna dokazati svoje tvrdnje i činjenice koje joj idu u korist. Ako stranka koja se poziva na određenu činjenicu, nije bila u stanju do zaključenja glavne rasprave sudu pružiti dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava u prilog istinitosti svojih tvrdnji, obveza je suda da tu tvrdnju uzme kao nedokazanu, primjenom pravila o teretu dokazivanja iz odredbe čl. 221.a. ZPP-a.

Čak i kad bi se uzelo da samo jedan dio predmetne nekretnine (površine 574m2) nije bio šuma ili šumsko zemljište na dan stupanja na snagu ZID ZŠ 16. listopada 1990. sud ne bi mogao prihvatiti tužbeni zahtjev kako je postavljen jer njime tužiteljica traži utvrđenje prava vlasništva na cijeloj predmetnoj nekretnini.

Uz to, sud je prihvatio nalaz i mišljenje šumarskog vještaka da je predmetna nekretnina kao cjelina predstavlja park, a ne šumu ili šumsko zemljište. Gradski parkovi ne smatraju se šumama u smislu Zakona o šumama. Naime, prema odredbi čl. 4. st. 2. Zakona o šumama ("Narodne novine" broj: 54/83., 32/87., 47/89., 41/90., 52/90., 52/90. - pročišćeni tekst - dalje: ZŠ) šumom se ne smatraju parkovi u naseljenim mjestima.

Na temelju svega prethodno obrazloženog sud je, primjenjujući pravila o teretu dokazivanja (čl. 219. i čl. 221.a. ZPP-a), zaključio da tužiteljica nije dokazala da su predmetne nekretnine bile šume i šumsko zemljište na dan stupanja na snagu ZID ZŠ 16. listopada 1990.

10. Zbog svega navedenog je odbijen tužbeni zahtjev (izreka ove presude).

U Pazinu, 2. studenog 2026.

Dokument je elektronički potpisan:
IVAN DUJIĆ
Vrijeme potpisivanja:
02-11-2026
14:08:05

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU
2.5.4.97=#130D485234363534333733323731 35
L=PAZIN
S=DUJIĆ
G=IVAN
CN=IVAN DUJIĆ

Sudac

Ivan Dujić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri pisana primjerka u roku od petnaest računajući od održavanja ročišta za objavu presude, ako je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude.

DNA:

- tužiteljici po ŽDO Pula – Pola,
- tuženiku.

Broj zapisa: **9-3088f-85a07**

Kontrolni broj: **02e57-a22ee-a2bec**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=IVAN DUJIĆ, L=PAZIN, O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.